

at naar Moratorieloven saaledes anvendes paa dem, der skal betale Afgifter efter Kapitelstakst, kommer den til Anvendelse i det hele, saaledes at Henstanden kun gives de paagældende under de samme Betingelser og paa de samme Vilkaar, som Moratorieloven opstiller for andre Debitorer, og da navnlig ogsaa saaledes, at de maa betale de Renter, som Moratorieloven foreskriver for andre. Der er kun et enkelt Punkt, som jeg i den Henseende særlig vil berøre. Som ærede Medlemmer vil vide, kommer Moratorieloven kun til Anvendelse paa Gæld, som er stiftet før 1. August 1914. Det er naturligvis ikke Meningen, at den Bestemmelse, som vi nu foreslaar, kun skulde anvendes paa Afgiftsydelser, som var paaløbet efter 1. August 1914. Hvis kun det var Tilfældet, vilde Bestemmelsen ikke faa nogen videre Betydning, men jeg tror heller ikke, at der kan være mindste Tvivl om, at naar man overfører Moratorielovens Regler, fører de til, at Reglerne maa komme til Anvendelse, naar blot det Retsforhold, hvori Afgiftsydelser er paaløbet, er stiftet før 1. August 1914, og jeg anser dette Forhold for at være saa klart, at jeg ikke tror, det er nødvendigt særlig at berøre det i Lovforslagets Tekst, det er vist fuldkommen tilstrækkeligt at henvise til Moratorieloven i Almindelighed. I Henhold til, hvad jeg her har bemærket, stiller det store Flertal, hele Udvalget undtagen det radikale og det socialdemokratiske Medlem, altsaa Ændringsforslaget under Nr. 8.

Alle de Forslag, som jeg saaledes har nævnt, er ikke tiltraadte af det radikale og det socialdemokratiske Medlem, disse har overalt taget Afstand og ønsket Loven vedtaget kun med de Ændringer, som den højtærede Landbrugsminister har foreslaaet. Som det vil ses, bliver der derimod ifølge Flertalsforslaget ikke meget tilbage af Lovforslaget, nogle vil maaske sige intet. Jo, dog een Ting, Titelen; den bliver tilbage. Vi har i Udvalget overvejet, om man, efter at hele Lovforslagets Indhold er blevet et andet, ikke ogsaa skulde give det en anden Titel, men vi har ikke kunnet finde nogen bedre, og da i Lovforslaget, ogsaa saaledes som det bliver, hvis vore Ændringsforslag vedtages, Kapitelstaksterne vil være Genstand for omtrent alle Paragrafferne, mener man at kunne beholde denne Titel. Det medfører jo den lille Behagelighed, at der for Tilhængere af Lovforslaget, især for den højtærede Landbrugsminister, dog vil reddes en lille Smule ud af Skibbrudet,

selv om vore Ændringsforslag skulde blive vedtaget.

I Henhold til, hvad jeg har haft den Ære at udvikle, skal jeg altsaa tillade mig at anbefale Tinget at vedtage de Ændringsforslag, som er stillede dels af Udvalgets store Flertal, dels af det Mindretal, hvortil jeg selv hører.

Ole Hansen: Ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag gjorde jeg opmærksom paa, at der indenfor mit Parti var en ikke ringe Ængstelse for, at vi, hvis vi tiltraadte Bestemmelserne i §§ 1 og 2 i Lovforslaget, vilde komme ind paa en Lovgivning, hvor det retlige Grundlag savnedes. Denne Ængstelse er ikke blevet mindre under Sagens Behandling i Udvalget. Tværtimod, vi kan ikke se, at det kan lade sig gøre nu at gribe ind og gennemføre en Lov med tilbagevirkende Kraft for Aaret 1914, efter at Kapitelstaksten for dette Aar er sat, og efter at de Afgifter og Ydelser, der skal svares derefter, er forfaldet. Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men kan henvise til Mindretallets Udtalelse i Betænkningen. Nu har jeg jo nok hørt sige, at saafremt der her blev gennemført noget, som ikke var retsgyldigt, saa maatte Regeringen bære Ansvar for det. Denne Opfattelse deler Mindretallet ikke, vi mener, at hvert enkelt Medlem af Rigsdagen maa tage Ansvar for sin Afstemning og savner Ret til at skubbe dette Ansvar fra sig over paa andre. For øvrigt synes jeg ogsaa, at i denne alvorlige Tid, hvori vi lever, kan Regeringen have nok at gøre med at bære Ansvar for sine egne Handlinger, og at man ikke bør gøre Forsøg paa at belaste Regeringen med mere Ansvar, end der med Rette kan paahvile den.

Vi fra vor Side kan altsaa ikke anbefale at stemme for §§ 1 og 2 i Lovforslaget, men deraf følger ikke, at vi betragter de Regler, hvorefter Kapitelstaksten nu fastsættes, som heldige, gode og forsvarlige. Det gør vi ikke. Vi betragter dem derimod som forældede og lidet tidsvarende, og at de er det, træder jo særlig stærkt frem i Aar, hvor der gennem Kapitelstaksten paalægges en ikke ringe Del af Befolkningen en Byrde, som i mange Tilfælde slet ikke kommer til at svare til den tilstedeværende Evne hos vedkommende Ydere. Det maa derfor, synes vi, være en Opgave for Lovgivningsmagten saa hurtigt som muligt at faa fastsat andre Regler, hvorefter Kapitelstaksten skal beregnes, og